

— hedder det — Resultatet er lidet tilfredsstillende og svarer kun lidet til de store materielle Fremskridt, som den sidste Menneskealder har at fremvise. Der kræves en Lovgivning, som griber ind, og at Autoriteterne faa den fornødne Myndighed. Jeg kan ganske slutte mig til disse Udtalelser. Man har, ser jeg, fra en vis Side ment, at en Lovgivning paa dette Omraade særlig vilde være vendt mod den Samfundsklasse, den Underklasse af Befolkningen, som jeg nærmest er Repræsentant for. Jeg deler ikke i nogen væsentlig Grad denne Frygt, og jeg vil bede de ærede Medlemmer erindre, naar de, hvad jeg haaber vil ske i en nær Fremtid, skride til Løsningen af den Opgave, at der, som Forholdene nu ere, gøres en blodig Uret mod Underklassen af vor Befolkning. Det hedder sig, at der er Lighed for Loven. Men det er ikke Tilfældet her. Hvis man vil tage Politidirektørens Beretning eller gaa ind i vore Fængsler og se paa de Børn, der blive straffede, vil man erfare, at saa godt som alle disse Børn stamme fra ubemidlede Arbejderhjem. Jeg tror næsten ikke, at det vil være muligt at finde Børn fra de saakaldte bedrestillede Hjem. Der er formelt Lighed for Loven men ikke reelt. Og det er dog vist ikke saaledes, at de Forbrydelser, der ske, og som, efter hvad Kommissionens Betænkning viser, desværre ere i stadig Tiltagende, særlig findes mellem de ubemidlede Folks Børn. Hvis man vil tale med vore Real- og Latinskolebestyrere, vil man høre, at der ogsaa begaas Forbrydelser af Børnene fra de Hjem, der søge disse Skoler. Det er jo saaledes, at i Alderen fra 12—14 Aar er Mennesket paa et Udviklingstrin, der har meget af det barbariske ved sig. Smaatyverier, Voldshandlinger ere noget, der let kommer frem. Men naar det finder Sted blandt Børn, som udgaa fra mere velstillede Hjem, i de større Latin- og Realskoler tager man sig ikke af det paa samme Maade, som naar det gælder Fattigfolks Børn. Ingen bliver sat i Fængsel, der bliver dækket over, hvad der er sket, man sørger fra forskellige Sider, og jeg siger med Rette, for at faa disse Børn ledede ind paa bedre Baner, og der gaar sikkert blandt os mangfoldige hæderlige Samfundsborgere, som have en eller anden Børneforbrydelse paa sig, uden at man lægger Vægt derpaa. Som Forholdene nu ere, begaas der sikkert en stor Uret mod de daarlig stillede Hjem og deres Børn. Der trænges i høj Grad til Reform, og det skulde glæde mig, om denne

Forespørgsel maatte bidrage til, at Ministeriet fremlagde Lovforslag i den Retning. Kun minder jeg om, at man da ikke former Sagen saaledes, at der paa ny gøres Uret mod Underklasserne.

Man har, som jeg sagde, udtalt Frygt for, at en Forøgelse af Autoriteternes Myndighed, en forøget Indgriben altsaa fra Statens Side, skulde vendes mod Underklassen, man har ment, at det særlig blev Arbejdernes Børn, der vilde blive revnet bort fra Forældrene og sat i Børnehjem eller Børneopdragelsesanstalter, hvorimod Overklassens Børn ikke vilde være synderlig udsatte derfor. Man vil maaske sige fra denne Overklassens Side, at det er særlig i Arbejderhjem, der findes saadanne Laster, Forbrydelser og daarlige Forhold i alle Retninger, at det er nødvendigt at gribe ind. Hvis man læser den moderne Literatur — og man behøver ikke at læse mange Forfattere for at blive opmærksom paa dette — vil man opdage, at der i Bourgeoisiets Hjem findes en Opløsning af selve det ægteskabelige Forhold, saa at sikkert mange Forældre i Bourgeoisiet ere ret uskikkede til at opdrage deres Børn. Det er vel overhovedet en Opfattelse, der breder sig mere og mere, at Forældre ikke altid ere gode Opdragere. Hele Hjemmet, hele Livet er blevet omformet i den sidste Menneskealder, og den Opfattelse, der ogsaa trænger sig stærkt frem i Børneopdragelsesbetænkningen, er ved at brede sig, nemlig at der til at opdrage Børn kræves Uddannelse, kræves noget, som langt fra alle Forældre ere i Besiddelse af. Jeg vil nu henstille til Ministeriet, hvis det, hvad jeg haaber, forelægger Lovforslag om denne Sag, at Værgemaalsinstitutionen da bliver indrettet saaledes, at man rammer til alle Sider, at man tager sig af de Børn, hvis Forældre mangle Evne eller Vilje til at opdrage dem, enten saa disse Hjem høre til de højtstillede i Samfundet eller til Underklasserne. Saaledes som Børnehjemsbetænkningen foreligger, giver den mig ikke tilstrækkelig Garanti for, at man har Blikket aabent for, at der overhovedet findes en Mængde Hjem, der slet ikke egne sig til Børneopdragelse. Det forekommer mig, at denne Værgemaalsinstitution ikke er, som den bør være, naar den paa Landet skal sammensættes af Præsten, Underdommeren og et Par Medlemmer, valgte af Sogneraadet. Jeg tror, der maa en langt mere demokratisk Sammensætning til. Det forekommer mig ikke ganske rigtigt, at Præsten absolut skal med. Jeg synes, at